

OBICEIUL ȘI CARACTERUL

„Și gândirea păcatului este moarte, pe când gândirea Duhului este viață și pace” — Romani 8:6.

ÎN textul citat mai sus apostolul arată marea contradicție dintre carne și spirit. El face această deosebire în toate scrierile sale, pentru că o astfel de deosebire există într-adevăr. Să fim atenți că deosebirea nu este făcută în ce privește trăsăturile morale. Deci nu e vorba de o contradicție între aplecările cărnii de o categorie josnică și una de o categorie mai bună, între o moralitate josnică lumească și alta înaltă lumească; ci deosebirea este între aplecarea carnală, mintea carnală — chiar cea mai bună — și între aplecarea sau mintea spirituală de orice categorie.

Cu alte cuvinte, starea prezentă și firească a cărnii este moarte. Nu e frumos a spune că un om din lume este cu mintea carnală — adică dispus pentru plăceri trupești. Aceasta este starea în care toți oamenii s-au născut, și nu e posibil a ajunge în altă stare fără o deplină consacrare Domnului, ceea ce nu toți o fac în împrejurările de astăzi. Printre cei cu mintea naturală sunt unii care duc o viață cu totul nesocotită de vecinii lor, deși în multe privințe sunt de laudat.

Noi nu ne putem uni cu aceia care vreau să interpreteze acest text în înțelesul că cei ce duc o viață vădit imorală sunt hotărâți pentru un chin veșnic, pe când cei ce duc o viață cuviincioasă, care caută să se ocupe numai de lucruri frumoase, care iau parte la vreo școală de Duminică sau la servicii religioase, sunt îndreptați spre porțile de diamant ale cerului, și cu aceia care cred că acest text este o dovadă sigură că lor le este hotărâtă o viață mai bună acuma și fericire și bucurie în veacurile viitoare. Deci este cu mult mai de dorit ca lumea să trăiască pe o treaptă cât se poate de înaltă, totuși nu aceasta este învățătura din acest text, deoarece el se referă la cei ce s-au despărțit de lume prin consacrarea și primirea lor de către Dumnezeu Tatăl. Aceștia sunt puși la încercare în ce privește credința lor, dar nu în ce privește capacitatea lor la început.

Pentru aceștia, dacă vor fi necredincioși în urma îndemnurilor spiritului, dacă se vor întoarce înapoi și vor căuta a se obișnui și a iubi lucrurile acestei lumi rele sau această stare de lucruri care acuma se descompune, pentru aceștia, dovedindu-se astfel necredincioși, înseamnă moartea a doua. Dar având mintea spirituală, îndemnurile pentru lucrurile spirituale, și concentrându-și gândul asupra lucrurilor din planul lui Dumnezeu și vorbind despre gloria Împărăției Sale și despre puterea Lui. (Psalmul 145:11), înseamnă viață în viitor și pace în prezent. Pentru aceștia, a fi credincios în această chestiune până la moarte, înseamnă că ei vor primi cununa de viață a învingătorului. — Apocalipsa 3:21.

Apostolul zice: „Gândirea Duhului este viață și pace”. Ce înseamnă a avea o minte? Ce e mintea?

Unii zic: Mintea este voința. Dar această explicație cu greu pare a fi mulțumitoare. Mai de grabă s-ar putea zice că voința este factorul care hotărăște și controlează mintea. Altul poate zice: Mintea este creierul. Totuși nu-i așa; și noi trebuie să spunem că creierul este numai aceea parte a organismului care este folosită de minte în mod special — o tăbliță, ca să zicem așa — pe care se formează impresiile. Nici una din aceste explicații nu corespunde cu toate faptele.

Mintea naturală este suma acelor impresii care s-au format pe creier prin influențele cu care a venit omul în atingere, înainte și după naștere.

Mintea Creaturii Noi

Dar care este mintea Creaturii Noi, mintea cea nouă? Noi răspundem, nu e o deosebire mare între felul de a forma mintea cea nouă și felul de a forma mintea naturală, numai că mintea cea nouă trebuie să fie formată în mod inteligent și cu un scop și stăruință deosebită, pe când mintea naturală poate fi formată numai de o adunătură de diferite amănunte, care n-au nici o întrebuintare sau însemnătate deosebită — o adunătură de diferite lucruri fără nici o importanță și trecătoare. Deosebirea nu constă în metoda de a forma, ci mai de grabă în clasa sau categoria impresiilor care se formează pe creier. Deci mintea cea nouă — vom zice noi — este suma impresiilor care s-au format pe creier sub conducerea voinții prin influențele prevăzute de Dumnezeu în Cuvântul Său. Creierul este pânza, voința este artistul. Dar la întâmplare nu se poate produce un tablou de valoare. Artistul trebuie să aranjeze aplicarea culorilor pe pânză într-un mod inteligent și științific. Rezultatul va fi o aranjare de culori armonioasă și plăcută, lumină și umbră, pe care noi o numim pictură.

Atunci zicem: Acest om are o minte admirabilă, și nu înseamnă numai că el are o voință admirabilă sau că celulele creierului au o structură deosebită, ci noi înțelegem că impresiile care se află pe creierul său se arată într-un mod foarte plăcut.

Unul din elementele importante în procesul de a forma o minte, naturală sau spirituală, este obiceiul sau deprinderea. Deprinderea este acel obicei al minții care conduce, care dirijează o acțiune după regulile fixate mai dinainte. Cu toți recunoaștem faptul, că obiceiul a avut și are un mare rol în viața omenească; dar se poate că nu toți am prețuit în deajuns valoarea lui ca un ajutor pentru noua creatură, și puterea lui atât pentru bine cât și pentru rău.

Capacitatea fizică a firii sau a obiceiului depinde de calitatea creierului care se numește plasticitate. Creierul este plastic. Luați următorul exemplu: o bucată de hârtie netedă, dacă vrei s-o îndoiești prezintă o oarecare rezistență. Ea cere o mică putere pentru a fi îndoită, dar odată îndoită, ea rămâne așa. Dacă îndoim hârtia pentru a doua oră în același loc, vom constata că e ușor de făcut. De fapt e greu de îndoit în altă parte.

Creierul este plastic și impresionabil

Creierul omenesc încă este plastic: el reprezintă o oarecare rezistență la început când i se dă forma, dar odată transformat, el rămâne în acea formă. Învățații ne spun că fiecare celulă din creier este o fibră ce constă din șapte părți, din care prima, fiind atinsă de orice impresie mică și trecătoare, se schimbă într-o culoare închisă, celelalte sunt atinse numai de impresii mai adânci și puternice, pe când a șaptea este atinsă numai de lucrurile învățate cu mare greutate și putere emoționantă. Dacă această explicație este fiziologic (conform științei ce tratează fenomenele vieții) corectă sau nu, noi nu putem spune, dar ea se potrivește cu toate faptele cunoscute. Nu e ușor a face ca creierul nostru să primească o impresie cu totul nouă, pentru că celula din creier rezistă la reorganizarea chimică necesară pentru a primi o idee nouă. Noi toți știm cât e de greu a medita asupra unui adevăr nou. E ca și cum am ara printre cioate. Aici și dincolo ne lovim de un nod care prezintă o rezistență mai mare. Neplăcerea de a examina un lucru nou sau de a medita asupra lui, se numește prejudiciu. Prejudiciu este adeseori un alt nume pentru indolență (lenevie mintală); iar uneori el este atribuit mândriei, precum și unei informații neclare. Ne aducem aminte de prejudiciul lui Natanael în contra Nazaretului și cum Filip n-a stat de vorbă ci a zis: „Vino și vezi”. (Ioan 1:46) Și când a venit a văzut. Deși avea prejudiciu, el n-a fost atât de puternic pentru a-i stăpâni mintea pe deplin. El a venit și a fost destul de cinstit pentru a primi mărturia sentimentelor sale și astfel a primit marea binecuvântare prin credința în Isus.

Dar cineva poate să observe: Poate noua creatură să capete obiceiuri rele? Ah, Biblia întărește experiența noastră că noi suntem tot atât de aplecați spre tulburare ca scâteile ce zboară în sus. (Iov 5:7) Noi trebuie să recunoaștem ca un fapt de sine înțeles, că dacă nu ne ocupăm de dezvoltarea unor obiceiuri noi și binefăcătoare, ne vom însuși altele rele în mod automat. De aceea ar trebui să reducem majoritatea datoriilor noastre zilnice care ne pot fi de ajutor, ca forța de rezervă a minții să poată fi angajată contra puterilor ce zi de zi se ridică împotriva noastră.

Obiceiul și lucrul precis

S-a zis de multe ori, că omul care face ceva din obicei este acela care nu poate face nimic original (nou), dar aceasta este o afirmație neîntemeiată; pentru că făcând un examen mai amănunțit, noi putem vedea că, capacitatea pentru un lucru sau altul depinde de obiceiul sau deprinderile bine stabilite. Și pentru ce este așa? Pentru că munca făcută în măsură mare sau cu totul prin obișnuință, este făcută în mod automat și lasă voința liberă pentru alt angajament. Un conductor când merge prima dată pe o cale ferată nouă, stă sub o impresie îngrozitoare. El trebuie să fie atent cu o stăruință neconținută la orice semn și la orice lumină, iar la sfârșitul cursei el este istovit de puteri. Dar după ce „cunoaște drumul”, când știe unde trebuie dat fiecare semnal și unde se găsesc punctele primejdioase, deși opera lui e încă grea, el se obișnuiește cu ea din ce în ce mai mult; puterea lui devine mai mare, iar mintea lui se obișnuiește mai mult cu situațiile care se pot ivi.

Luați ca exemplu un recrutar din armată. Când el intră pentru prima dată în armată, este întruchiparea omului stângaci la exercițiu. El este atât de stângaci încât nu este permis să meargă cu un grup mai mare de soldați, ci împreună cu o ceată de camarazi, el este dat în seama unui ofițer special care își dă silința să-l deprindă cu diferitele comenzi și mișcări. Când recrutarul aude pentru prima dată cuvântul comenzii, acesta n-are nici o însemnătate pentru urechile sale. El trebuie să se oprească și să analizeze ceea ce aude înainte de a răspunde și aceasta nu vine. El folosește pentru aceasta toate puterile de care dispune în așa fel, încât după un exercițiu de două sau trei ore este istovit de puteri. Tot astfel e greu și pentru ofițer, care trebuie să observe cu precizie orice încordare și mișcare falsă a elevului său. Mai ușor ar face exercițiu în fiecare zi, cu o mie de soldați dresați decât trei ceasuri cu puțini recrutarți. Dar când aceștia, în urma unui exercițiu neconținut, se familiarizează cu orice comandă, ei pot răspunde nu numai precis dar și imediat la ceea ce au auzit, pentru că acum nu mai au nevoie

să analizeze întreaga materie. Aceasta a intrat în obișnuința lor și un anumit sunet pune în mișcare o anumită descărcătură de răspunsuri automate; și aceasta se face fără o încordare specială a voinței sau atenției. Astfel se cruță energia nervilor, și ceea ce-i mai însemnat, soldatul va asculta fie că e mânat de frică sau că e încurajat de împrejurări distractive.

Măsura în care obiceiul poate deveni automatism se vede din istoria unei tinere fete care acompania și cânta la o bucată muzicală foarte grea. Membrii familiei au observat că ea cânta fără greșeală și că tot timpul cât a cântat a fost într-o stare de mare enervare. Când a terminat de cântat a izbucnit în plâns, și apoi s-a observat că atenția ei, în tot timpul cât a cântat, era îndreptată la durerile de moarte ale iubitului ei canar (o pasăre). Ea uitase cu totul de știința sau arta muzicală. Obiceiul sau deprinderea o făcuse să cânte fără greșeală, deși atenția ei era în altă parte.

Veacul nostru e nervos

Noi trăim într-un veac de nervozitate. Se observă o dispoziție de încordare și supraîncărcare. Metodele ușoare de comunicații dintr-un loc într-altul aduc idealuri noi, atât stăpânului cât și servitorului, patronului și muncitorului, și se așteaptă mai mult pentru un timp dat. Dacă angajatul nu găsește metode mai ușoare pentru îndeplinirea lucrului său, el este silit să se folosească de rezerva sa de energie nervoasă pentru a îndeplini ceea ce nu era obișnuit să facă. Cu timpul, această încordare devine obișnuință, deși nefolositoare, încât muncitorului i se pare că nu lucrează dacă nu lucrează cu încordare. Și cu toate că lucrează cu încordare, dacă e conștiincios, el va observa că nu îndeplinește cât ar trebui. Această dublă folosire a energiei sale nervoase, dacă nu se intervine, aduce slăbirea puterilor nervoase și pe urmă distrugerea.

Greutatea adeseori constă în aceea, că în loc de a stăpâni toate amănunțele ocupației sale pe care le repetă într-una, este obligat a le da aceeași atenție ca și la început. El nu observă că nu numai cu amănunțele unui lucru vechi te poți obișnui, ci și cu metode noi; deci o nouă datorie. Graba este totdeauna un lucru de dorit, dar pripeala niciodată. Graba se poate face în măsura în care stăpânim lucrurile care le facem, altfel nu.

Luați cântarea la pian sau scrierea la mașină

Cineva poate să memoreze bucăți sau scrisori până va deveni cărunț și niciodată nu se va familiariza cu claviatura. Singurul mijloc de a stăpâni este a acorda timp și atenție pentru exercițiile care nu au alt scop decât să-l familiarizeze pe unul cu claviatura. Claviatura trebuie să devină o obișnuință; ea trebuie să devină, ca să zicem așa, o destindere pe creier. Numai atunci poate fi întrebuițat instrumentul pentru un avantaj real, și atenția să fie lăsată liberă pentru ritm, fraze, etc.

Când copilul învață să umble, se face o procedură foarte conștiincioasă. El trebuie să-și îndrepte întreaga atenție asupra acestui lucru. Dar cu cât trec anii umblând, aceasta devine obișnuință, încât pentru cei sănătoși devine aproape un lucru inconștient. Și că această umblare automată recere mai puțină energie decât dacă s-ar face fiecare pas cu atenție, se poate vedea din faptul că dacă mergem mai mulți kilometri, socotind fiecare pas, ne vom obosi.

Obișnuința și faptele personale

Obiceiul se manifestă în mod particular în comportamentul personal, în felul de a se îmbrăca, tonul și accentul vocii, etc. Precum zice poetul: „Obișnuința îl trădează adeseori pe om”. Umblarea (pășirea) e fină la unii și îndemnatică la alții, din cauza obișnuinței încă din tinerețe. Accentul corect al unei limbi străine rareori se poate obișnui după vârsta de 20 de ani, pentru că el s-a deprins cu sunetul limbii materne, pe când altele îi sunt străine și necunoscute. Tot așa obiceiul de a se îmbrăca murdar e greu de schimbat după vârsta de 20 de ani, pentru că indolența minții, prejudiciul, rezistă la îndemnul făcut de îmbrăcămintea mai curată a altora. Dacă cineva este murdar în tinerețe în ce privește îmbrăcămintea și purtarea, poate fi sigur că va fi murdar și mai târziu, pentru că obișnuința produce o plăcere pentru faptele săvârșite.

Cu privire la partea pozitivă a acestui subiect, Scripturile ne spun: „Învață pe copil calea pe care trebuie s-o urmeze și, când va îmbătrâni, nu se va abate de la ea”. (Proverbe 22:6) El nu se va abate de la această cale, fiindcă ea cere mai puțină muncă și de aceea e mai de dorit. În legătură cu aceasta credem potrivit să citim un pasaj dintr-o revistă seculară, unde cineva ocupându-se de chestiunea minții, scrie:

„Deci lucrul principal în toată educația este de a face din sistemul nostru nervos un aliat al nostru și nici de cum un dușman. Trebuie să adunăm și să capitalizăm cunoștințele noastre, și să trăim comod din interesele capitalului. În scopul acesta trebuie să lucrăm în mod automat și să ne deprindem cu îndeplinirea lucrurilor de

mână cât se poate de repede, și să ne păzim ca de boală a merge pe căile care ne pot fi păgubitoare. Cu cât reușim să facem mai multe amănunte din viața de toate zilele în mod automat, cu atât mai mult, vor fi scutite de muncă puterile superioare ale minții noastre și vor fi libere pentru ocupații mai importante. Nu e ființă mai de compătimit decât aceea, la care nimic nu este obișnuit, și totul este nehotărât, și pentru care ... faptul de a bea un pahar de apă, de a se scula de pe scaun și a merge la dormit în fiecare zi, precum și începutul oricărui lucru, fie el cât de mic, îi oferă un subiect de obișnuință a gândirii voite. Jumătate din timpul disponibil al unui astfel de om se pierde cu hotărâri, cu regrete, sau cu lucruri care ar trebui să fie atât de înrădăcinate în el, încât, în mod practic, să nu mai aibă de gândit la ele”.

Pentru partea negativă a obișnuinței, Scripturile pun întrebarea: „Poate un etiopian să-și schimbe pielea sau un leopard petele? Tot așa, ați putea voi să faceți binele, voi, care sunteți deprinși să faceți răul?” (Ieremia 13:23) Pielea etiopianului precum și petele panterei se pot schimba cu ajutorul unei soluții chimice puternice, dar va fi foarte greu pentru etiopian și panteră. De sigur aceștia sunt numai tipuri de imperfecțiuni înăscute. Omul nu poate stârpi imperfecțiunile sale prin tăgăduirea lor sau prin vreun sistem de perfecționare proprie. Totuși la timpul său, Dumnezeu va șterge toate petele murdare ale păcatului moștenit, dacă omul își va întoarce fața de la el și se va folosi de privilegiile Împărăției lui Mesia.

Într-un alt pasaj, luat dintr-un număr mai vechi al Turnului de Veghere, citim:

„Cititorule, păzește-te de obicei! Obiceiul este cel mai însemnat cuvânt ce se găsește în Dicționarul englezesc. Luați un artist și lăsați-l să scrie (obiceiul) cu litere de foc și atârnați-l pe perețele camerei voastre de dormit pentru ca atunci când vă culcați și când vă sculați să vă prindă privirea și deodată cu răsăritul soarelui să vă salute. Uitați-vă la el până când este adânc săpat în sanctuarul sufletului vostru, unde lampa vieții poate arunca asupra-i lumina. Obișnuința va fi blestemul sau binecuvântarea voastră; o veți cuceri sau vă va cuceri. Astăzi, ea vă poate transforma într-un sicofant (trădător, calomniator) sau într-un principe al libertății. Astăzi, sau îți încingi sufletul cu lanțuri de grijă, sau îți faci un car care te va duce în paradis”. Obișnuințele bune pot produce emancipare, precum cele rele sclavia și mizeria. Unul poate să-și formeze obișnuințe de cinste, curățenie, credință, până ce va respira aerul divinității ca și cel cu care s-a născut; și în cele din urmă el poate deveni un expert și maestru al melodiei printr-un exercițiu neconținut de ani.

„Puterea obișnuinței de sigur este mare fie pentru bine sau rău, dar să nu uităm, că voința omenească, fie ea cât de tare, poate ajunge la punctul cel mai înalt și la rezultatele cele mai bune numai dacă este pusă sub disciplina lui Cristos pentru a fi învățată de Dumnezeu”.

Folosul obișnuinței pentru Noua Creatură

Cineva totuși poate observa: Ce are aceasta a face cu Noua creatură? Răspunsul e că aceasta este de o însemnătate vitală pentru omul cel nou. Mai întâi, obișnuința poate fi aplicată la îndeplinirea datoriilor noastre zâlnice, care trebuiesc făcute ca Domnului. (1Corinteni 10:32; Coloseni 3:23) Iar în al doilea rând, noi o putem aplica în felul nostru de a gândi, care este de o însemnătate foarte mare la pregătirea sau nepregătirea noastră pentru locuința cerească. — Filipeni 4:8.

La începutul vieții noastre creștinești, noi ne aflăm în stăpânirea unei anumite calități de obiceiuri, din care cea mai mare parte sunt rele, sau cel puțin nefolositoare, needificatoare. Unele din ele pot să pară bune înaintea lumii, dar fac o față mizerabilă și urâtă în lumina bunătății glorioase a lui Dumnezeu ce strălucește prin fața lui Isus Cristos. Ca administratori al influențelor și puterilor noastre generale, e datoria noastră să câștigăm mila lui Dumnezeu, care să ne ajute să observăm obișnuințele rele ale spiritului și ale corpului și să putem înlocui răul cu binele. Deoarece nu suntem puși la încercare numai pentru folosul nostru ci și pentru credințioșia noastră, de aceea credința se va arăta nu numai în a voi ci și a face lucruri plăcute lui Dumnezeu. — Filipeni 2:13.

Folosul, influența și talentele noastre în general, pot fi astfel mărite și perfecționate. Dacă ne simțim stăpâniți de o aplecare generală spre îndoială, noi putem și trebuie să cultivăm încrederea. Și nu numai o credință care și la cel mai mic lucru trebuie silită, ci o credință care învinge deznădejdea și care „se încrede Lui, vie ori și ce”. Putem oare presupune că ființele perfecte din cer sunt obișnuite a se îndoii; oare stau ele și admiră în fiecare zi dacă Dumnezeu este așa de bun ca și Cuvântul Său? Desigur că nu. Credința care câștigă victoria este aceea de a ruga pe Tatăl ca să ne dea mai mult din Spiritul Său Sfânt și din înțelepciunea Sa cerească, și să ne pregătească pentru locul care El îl crede mai bun și care poate fi crezut că „o va duce la capăt până în ziua lui Isus Hristos”. — Filipeni 1:6

Ascultare, statornicie, dragoste

Dacă avem un obicei natural de neascultare, trebuie să cultivăm ascultarea. Dacă simțim îndemnul de a ne ridica contra lucrurilor care mai dinainte le-am recunoscut de origine divină și spre binele nostru, atunci trebuie să luptăm contra acestui îndemn până ne vom obișnui a fi ascultători. La început aceasta poate cere multă stăruință și atenție, dar va fi cu atât mai ușor mai târziu; întocmai cum se cere o putere mai mare pentru a porni o mașină de pe loc decât atunci când ea este în mișcare. Dacă întâmplarea cere ca să ne pierdem unele drepturi ale noastre pentru a putea exercita ascultarea, aceasta va fi de o valoare cu mult mai mare decât lucrul ce l-am pierdut.

Dacă din obișnuință suntem înclinați spre descurajare, atunci trebuie să cerem ajutorul Domnului pentru a cultiva statornicia. Descurajarea este una din cele mai puternice arme ale marelui dușman. Dacă poporul Domnului stă în continuă descurajare, poate fi sigur că dușmanul își va ajunge scopul.

Dacă simțim răceală sau ură, atunci trebuie să ne obișnuim cu căldura și iubirea. La început ne vom simți neîndemânatici, după cum se simte tânărul recrut, dar dacă vom stăruii a dobândi mințea lui Cristos, atunci în curând vom deveni măștri în această chestiune, până ce în loc de a ne încălzi prin mari încordări, la diferite ocazii, aceasta va fi o obișnuință a minții patentate. Iubirea noastră nu va fi atunci constrânsă sau exclusivă (numai pentru unii), ci va fi genială, cuprinzând pe toți. În această privință nimic nu putem face de la noi, dar putem totul prin Cristos care ne întărește. — Filipeni 4:13.

Simpatie, recunoștință, bucurie

Dacă suntem nesimțitori, atunci trebuie să forțăm simpatia să curgă prin vinele noastre. La început va părea neîndemânatic și nelaloc, dacă ne-am obișnuit a privi toate prin prisma stoică (rațională) sau cinică (dispreț față de tot ce alții țin important). O peniță înmuiată în cerneală neagră și apoi muiată în cea roșie, la început va arăta în mod hotărât semne sau urme de cerneală neagră, dar în cele din urmă va da o culoare curat roșie. Deși mințea noastră a fost cândva umbrită de lipsa de simpatie, totuși ea poate veni caldă și vibrantă de cea mai gingașă simpatie, dacă vedem idealul nostru în Domnul Isus și dacă prin ajutorul Său ne silim a fi asemenea Lui.

Ingratitudine? Recunoștință: Lumea întregă, datorită în mare parte ignoranței (necunoștinții), este nerecunoscătoare. Ungerea ochilor noștri cu uleiul adevărului, ne descoperă adevărata noastră stare și atunci devenim „pierduți în admirație, dragoste și apreciere”, exclamând: „eu sunt o minune a harului Său”! Nerecunoștința ucide și măduva din oase. Recunoștința mărește iubirea și plăcerea de a trăi oriunde. Sunt îngerii nemulțumiți pentru că nu sunt arhangheli? Nicidecum. De aceea „fiți recunoscători”. — Coloseni 3:15; Psalm 10:4.

Suntem noi încăpățânați și respingători? Atunci avem nevoie de bunătatea feței, a tonului și a accentului în voce. Unii sunt pe dinafară plăcuți și amabili; ei s-au obișnuit numai cu forma. Pe de altă parte sunt unii care au un suflet plin de dar la care exteriorul ascunde sentimentele adevărate. Unii, înainte de a veni în atingere cu Domnul, au avut un glas grosolan și neplăcut, și nu văd cum glasul acesta, întrebuițat și acuma, le răpește cel mai prețios talent — influența lor personală.

Generozitate, îndeustulare, milă

Dacă suntem egoiști, atunci trebuie să ne silim a fi darnici, până când generozitatea a intrat în obișnuință. Noi trebuie să fim generoși nu numai cu mijloacele care ne stau la dispoziție, cât și cu timpul și puterile noastre; cu „un cuvânt la timp”. (Proverbe 15:23) E posibil ca la început dărnicia să ne provoace dureri, dar când ne aducem aminte de marea iubire al Tatălui din cer, cu care ne-a iubit atunci când eram cufundați în mocirla păcatului, când n-am meritat nici cea mai mică parte din această iubire, atunci trebuie să recunoaștem că nu putem fi meschini sau zgârșiți. Solomon zice: „Unul care dă cu mână largă ajunge mai bogat; și altul, care reține mai mult decât trebuie, nu face decât să sărăcească”. (Proverbe 11:24) Un filozof păgân a zis cu mai multă intenție bună decât cu precizie: „Numai lucrurile pe care le-ai dat vor rămânea cu tine”.

Dacă suntem cruzi, abuzând de cunoștințele sau experiența noastră mai înaltă, sau dacă poziția noastră este spre apăsarea altora, atunci avem nevoie de balsamul gingaș al milei. Milei nu-i stă bine când este forțată dar când devine obișnuință, „atunci picură ca roua căzută din cer”. De fapt mila nu poate fi adevărată dacă nu vine de la sine.

Dacă drumul nostru este stăpânit de încetineală, avem nevoie de iuțea. „Fă cu toată puterea ta ce îți este la îndemână”. (Efeseni 6:10) Dacă suntem obișniți să neglijăm datoriile noastre, aceasta nu numai că ne face să pierdem multe ocazii de serviciu, dar ne veștezește și conștiința. Putem sta la îndoială că Dumnezeu nu ne va ajuta în privința aceasta, dacă-L rugăm cu credință și facem tot posibilul a conlucra cu El?

Sinceritate, cumpătare, chibzuință

Dacă vedem că faptele noastre nu sunt sincere, avem nevoie de sinceritate ... Poate trebuie să ne convingem mai întâi dacă purtarea noastră este reală și corectă. Nu pentru că noi, ca creaturi noi, am fi lipsiți de hotărârea de a face voia lui Dumnezeu, ci pentru că hotărârea noastră poate să părăsească calea cea dreaptă și purtarea să ne fie rece, până când din nebagare de seamă ajungem să mărturisim un lucru și să facem altul. Fățarnicia a înșelat pe mulți, deși nu întotdeauna cu totul! Cei fățarnici nu se înșeală numai în ce privește comiterea de nedreptăți, dar ei sunt adeseori înșelați de sofisteriile care îi fac să creadă, că făcând rău pentru scopuri folositoare, este un lucru îndreptățit. Dovadă sunt puternicii din zilele lui Isus. Noi știm că ei făceau aceasta, și de aceea erau fățarnici. — Matei 23: 13-33; Luca 11:37-54.

Pe de altă parte, risipa trebuie să fie înlocuită prin cumpătare, mai cu seamă cu privire la averea personală. Deși Isus a fost darnic El nu a fost risipitor. În privința aceasta El a urmat pe Iehova, care împrășteie lumina soarelui în mod darnic, dar nimic nu risipește. Oricât de zgârciți am fi după natură, Spiritul Sfânt care locuiește în noi desigur ne va face darnici.

Dacă suntem robi ai neglijenței trebuie să cultivăm precauția. Felul de a lucra numai din întâmplare poate fi plăcut cărnii, dar dacă aceasta se face din partea creștinului, atunci înseamnă că noi nu vom ajunge la poziția la care am fost chemați. Lucrurile ce le facem cu toate puterile noastre și cu cel mai mare zel și îngrijire, sunt încă foarte neînsemnate și puține; de aceea e nevoie de o precauție cu atât mai mare. Precauția poate fi străină de noi în mod natural, și îndeosebi atunci când este întrebuințată cu privire la influența personală, dar ea poate fi desfășurată din ce în ce tot mai mult dacă cerem ajutorul Domnului.

Plăcere, răbdare, precizie

Dacă din lipsă de creștere sau din cauza influențelor înșelătoare din zilele noastre, suntem nerușinați, avem mai multă nevoie de „ungerea din partea Celui Sfânt”. (I Ioan 2:20) Nerușinarea este un semn caracteristic al timpului nostru. Oricine este huiduit, batjocorit și ironizat. Nimic nu se respectă, nici chiar persoana proprie. A vorbi rău de autorități (2 Petru 2;10; Iuda 8) e la ordinea zilei. Din cauza acestor influențe rele din afară fiii lui Dumnezeu trebuie să fie foarte atenți la regula de aur. — Tit 3:2.

Avem nevoie de răbdare atunci când suntem nerăbdători. La început va fi greu, dar cu o stăruință neîntreruptă, în legătură cu mult Spirit Sfânt, ea va deveni o obișnuință.

Dacă nu suntem corecți în afaceri, trebuie să cultivăm corectitudinea. Incorectitudinea zace la rădăcina multor greutăți de azi din lumea industrială. Ea produce mărfuri slabe și face să scadă producția pe toate liniile. Totuși în ce privește planul lui Dumnezeu, noi trebuie să fim cât se poate de corecți.

Dacă avem obiceiul de a lucra încet, avem nevoie de o grabă mai mare. Dar după cum am observat, graba se poate dobândi numai prin stăpânirea deprinderilor mici și potrivite. Dacă de obicei suferim de o pripire nervoasă și observăm că ne grăbim cu nervozitate, trebuie să cultivăm judecata. Să ne aducem aminte că Dumnezeu nu e pripit și că a întrebuințat secole întregi pentru un lucru, pe care noi l-am fi crezut gata într-o zi.

Omorârea faptelor trupești

Dacă suntem stăpâniți de senzualitate, fie într-o formă mai vulgară sau mai fină, apostolul ne sfătuiește următoarele: „Gândiți-vă la cele de sus.” (Coloseni 3:2) Ele (gândurile) nu trebuie să plutească ca și un balon în aer ci trebuie înălțate cu stăruință și grijă deosebită prin forțarea voinții și cu multă rugăciune. Ele iar vor coborî jos, dar trebuie silite iar sus — către lucrurile cerești — până ce în cele din urmă, prin obișnuință, vom căpăta mintea spirituală. Aceasta înseamnă că noi într-adevăr dorim și ne place a ne gândi asupra lucrurilor spirituale și cerești și că nu ne simțim bine, când ne depărtăm de comunitatea cu Domnul.

Noi ne gândim la cele trupești atunci când, după ce ne-am împărtășit din Spiritul Sfânt, îngăduim ca înclinațiile noastre naturale să stăpânească și să hotărască drumul nostru. Aceasta e calea care duce la moarte. Suntem însă cu mintea spirituală, dacă întrebuințăm în mod cuviincios mintea și spiritul nostru la exercitarea însușirilor nobile ale Spiritului Sfânt așa după cum sunt arătate în Cuvântul lui Dumnezeu. „dacă trăiți potrivit firii păcătoase, veți muri; dar dacă, prin Duhul, faceți să moară faptele trupului, veți trăi”. — Romani 8:13.

Trebuie putere ca să-ți crești

Pentru serviciul modern, ai tăi creieri strămoșești;

Să lași greutatea de nenumărați ani,

Metode, idei și obiceiuri a altor oameni;

De a reține înapoi cu o mână și de a sprijini

Cu cealaltă slabii pași la orice voiești a ști.

Trebuie putere să duci o viață dreaptă
Cu învățătura ce ai primit și s-o păstrezi intactă;
Rezistând inerției ce atrage înapoi,
De la încercări noi la calea vechiului obicei.
Este așa de ușor a pluti înapoi — de a cădea,
Așa de greu de a trăi cum ai vrea!

Trebuie atâta putere să trăiești unde aparții,
Când alții cred că a urma drept nu poți să fii;
Iubiți pe cei ce vă iubesc și de la care
O aprobare vă este o plăcere.
A suferi această greutate și a continua într-una,
De a trăi în credința voastră bine — greu; una.
Numai: curaj. Dar ce înseamnă a fi inimos,
De n-ai putere de a te apăra de un rău odios;
Curaj de a continua întreaga viață.
De a te opune unui creier — fără idei mărețe.
Este un pericol riscant de a merge singuri și în libertate
Pe drumul ușor, obișnuit și departe.
Și e durere de a lovi în acci ce iubesc,
Când iubirea află adevărul, și adevărul se-nalță-n înaltul ceresc.

Dar cel mai mare curaj ce omul a arătat,
Este îndrăzneala de a lucra și a gândi neinfluențat.
Întunecoase sunt comorile neluminate ale spațiului clar,
Unde lumina nu află fețe oglinditoare și se reîntoarce în zadar;

Lumina mare a soarelui nostru și albastrul cerului senin,
Le datorăm ceții și pulberii ce plutesc prin aerul lin
Și înțelepciunea noastră bogată, pe care noi o acumulăm.
Lucește de la o mie de lucruri pe care nu le cunoaștem;
Dar pentru un cuget nou — trebuie curaj îngrozitor.
Precum a pus Columbus pe a lumii răzor.
Pentru a cugeta — trebuie anumit curaj — și de a pași —
Încearcă — se cere toată puterea ce o poți dobândi.
Se cere o mare dragoste pentru un suflet omenesc
De a trăi înafară de ceilalți, unde alții nu viețuiesc.
O dragoste ce nu-i ușoară, și nici mică,
Ce nu-i pentru unul sau doi, ci pentru toți se ridică.
Iubire ce poate răni iubire, pentru un scop mai preaslăvit.

Dragoste ce poate lăsa dragoste,
Deși sufletu-i mahnit;
Dragoste, ce poate pierde dragoste, familie și — amici
Și să trăiască statornic, iubind cu ea în veci.
O iubire ce nu cere răspuns, ce poate trăi:
Mișcată de o față ce arde, fără moarte de-a o feri;
Iubire, putere și curaj; curaj, putere și iubire —
Eroii sunt eroi, când se bazează pe a lor premărire.